

Chr. Olsen Tindberg.
En ueemodig Nye Viesse,
om den ueløkkelige Hde-
brands Hændelse, som udi
Orlands Præstegjeld hos
hvende Mand hauer sig
afdraget.

T. Niem 1755.

~~398.87
: 614.8
749~~

V. box 9: 267

68 / 3913 e. a.

(Je 28)
Sc 4

En veemodig

Søye Wiise,

om

Den uløffelige Ildbrands
Hendelse; som udi Orlands Pree-
stegjeld hos tvende Mænd haver
sig tildraget.

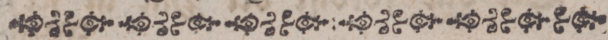
Hos den første brændte det den
18 Decembr. 1754, og hos den anden den
17 Februarii 1755, hvilket var meget yn-
keligt at se, ikke alleneste at de maatte
gaac fra sine Huuse og Hiem om Natte
Tide, men endog Tre Mennesker bleve for-
brændte, hos den ene Mandens Broder og
Barn, og hos den anden en Qvinde af
deres Slægt; hvorom Wiisen ud-
førligere beretter.

Eensfoldig forfatted af en blind Karl udi
Biongen, ved Navn

Christen Olsen Lindberg.

Melodien som:

Der Jesus gik i Skibet ind, ic.

Tronhiem, trykt Aar 1755.

V box 9:267

1.

Ach! Jammer og Elendighed
Kand vi nu atter spørge, I
Orlands Præstegiæld er skeed,
Bort Hierte maa vel sørge, At
en Ulykkes Ildebrand Har sig saa
umild mælbet and, Saa det er Ynk
at høre.

2.

Her tvende Huse er nedlagt, For-
brændt til Ask og Fanne, Og tvende
Mænd er derved bragt Med sine i stor
Baanne, Som gif bedrøvet af sit
Huus Paa kolde Vinters Tide ud,
Med Børn og Qvinder bange.

3.

Det var forvist vel Ynk at see,
Men

Men Sorgen blev dog større, Af det
som samme Tid mon see, Da man
derom fik høre: To Mennesker blev
nesten qvalt, Det trede blev opbrændt
med alt, Hvo maa ej Medynk røre.

4.

De tvende, som med Liv undkom,
Saae man i ynksom Maade For-
brændt og saaret om og om, I Jam-
mer og Døds Baade; Det var et
Barn saa og en Mand, Man fandt i
saadan Smerte- Stand, Forbrændt
paa alle Lemmer.

5.

Forældre, som sit Barn fik see I
saadan Nød og Fare, Saa vel som
Manden liggende I Jammer, Bee og
Klage, De sukket alle hiertelig, At
GUD vild' tage dem til sig, Snart
ende deres Dage.

6.

Forældrene, som sukket har, Af
GUD

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30
0 mm
0
GUD blev snart bønshøret: Før anden Nat paa Himlen var, Da saae mand Barnet døde; Men Manden holdt fem Dage ud, Fjærend hand fik ved Døden Bud, Som skilte ham fra Møde.

7.

Det intet var at undres paa, At Fader, Moder græde, Med et bedrøvet Hierte gaae, Veemodig Dhen væde, For kiære Barn og Broder god, Som saadan Smerte her udstod, Før de indgik til Glæde.

8.

Den tredie, som ynkelig Af Ilden blev fortæret, Paa det andet Sted opholdt sig, Hvor Ild løs haver været, Og var en gammel Dvinde, som Af Ildens Magt hastig omkom, Før hun sig kunde redde.

9. Der

9.
Der intet mere fundet blev Af hendes Legems Lemmer, End nogle Been, som var forbrændt, Blev samlet og vel giemmet, Og siden ført til Kirkegaard, Sin Høe og Hvile der at faae Blant sin' afdøde Venner.

10.

Ach hvilken Sorg og Hierte=Vee Kand derved en aarsages, Naar mand sit Huus og Gods maa see Ved Ilden at borttages; Men naar mand derhos skue faar Sin' Børn og Slegt forbrændt og saar, Er Sorgen tung at drage.

11.

O GUD! du naadig trøste dem, Som deres mistet haver, Giv dem nem Huus og Hiem igien, Om det dig saa behager; Velsigne dem, som Job, at de Kand glemme deres Sorg og Vee,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30
0 mm
0
Vee, Samt al Slags Nød og Klage.

12.

De Døde, som den Smerte leed,
Er nu i Fryd og Glæde, Skignt de i
stor Elendighed Til Enden maatte
græde; De har forbunden deres Nød,
Dg hviler i en Roe saa sød; Det vil
jeg troe og haabe.

13.

Var deres Ende tung og haard, Da
de herfra mon fare, Nu har de mange
Jubel-Nar, Som aldrig Ende tage;
Blant Englene de fryde sig, Dg siun-
ge nu saa glædelig: GUD ævig Lof
og Ære.

14.

Lad os nu alle og enhver GUD
hierteligen bede, Hand vil bevare hver
i sær Fra Ilds-Nøds sterke Heede; Be-
var, o Jesu! hver Mand's Huus Fra
Ild-

Ildbrand, det Skade-Krud, Som
bedrøver Land og Stæder.

15.

Os alle til Advarsel er, Hvad her
er skeed og hendet, O GUD! for sin
Barmhiertighed Ald Brede's Straf
afvende; Før os til sand Bodfærdig-
hed, Oprigtig Troe og Kierlighed,
Siden en salig Ende.

16.

Vor naadig Konge from og god,
GUD fri fra al Slags Fare, Dg
alt det Kongelige Blod Beskytte og
bevare, Desligest vores Ørig-
hed; Bevar, o GUD! vort Land
og Sted Fra Brand og anden Fare.

17.

Hielp mig ogsaa min fromme Gud,
Som her i Mørket vandrer, Min Tid
taalmødig slide ud, Til Enden sig for-
andrer, Da haaber jeg hos GUD
at

